

Melike Karakartal

mkarakartal@hurriyet.com.tr

Yaşadığın yeri sevebilmek

Her "bıktım artık bu şehirden, kalabalıktan" dediğimde **Hürriyet yazarı Saffet Emre Tonguç'a**, kitaplarına sığınırım. Her seferinde bana esasında ne kadar güzel bir şehirde yaşadığımızı hatırlatır.

Ha, kolay olmaz hatırlamak... Önce sinirlenirim. "Hadi eski İstanbul olsa tamam ama şu yaşadığım şehrin nesini seveyim?" diye sorarım.

Bir turist gibi hissetmek isterim, olmaz. O "Vavv auvv İstanbul" diyen turistleri bir gece FSM köprüsünde, KGS sırasında, TIR'ların arasında egzost ve "vroanvroannn" sesleri arasında bırakmak isterim.

Şehrin gerçek yüzünün o güzelim Boğaz değil, çirkin bir beton denizi olduğunu göstermek... Dünyanın en önemli şehirlerinden birini nasıl ellerimizle çamura buladığımızı anlatmak... Yine "vavv" derler mi, merak ederim.

Sonra satırların, fotoğrafların arasında kayboldukça "Gerçek İstanbul'u tekrar hatırlarım. Bir turist gibi hissetmeye başlarım. Şehir sakinlerinin kendi yaşadıkları yere karşı bakışının bu kadar acımasız olmasında bir acayiplik yok.

İnsanın her gün her gün gözleriy-

le gördükleri bakışını şekillendiriyor. Görmek zorunda olduğun çarpıklıklar günlük hayatının bir parçası haline geldiğinde her gün şehri sevmiyorsun.

Öte yandan yaşadığınız şehre karşı hislerimiz, hayata nasıl baktığımızla paralellik gösteriyor. Adetimizdir ya, kötü hissettiğimizde bunun nedenini başkalarında aramaya bayılırız.

Başımıza gelen iyilikler gibi, kötü-lüklerin de **kendi tercihlerimizden kaynaklandığını** kabul edemeyiz bir türlü. Hep bizim dışımızdadır konu...

Şehirlere bakışımız konusunda da aynı akıl haritasıyla ilerliyoruz. Gördüklerimiz düşüncelerimizi şekillendirmemize yetiyor.

Kendimizi sınırlıyoruz, alanımızı daraltıyoruz. Aklımızı hapsedtiğimiz mağaranın içinden çıkmıyor, çok iyi bildiğimizi sandığımız şehri "zaten biliyoruz" diye karıştırma ihtiyacı duymuyoruz.

Sanki gördüğümüz çirkinlikler bizi alabildiğine dolduruyor ve karşımıza "iyi bir şey" çıkabileceğini reddediyoruz.

Fakat... O çok iyi bildiğimiz şehrimizi esasında hiç bilmediğimizi fark etsek...

Belki de her gün şikayet ettiğimiz küçük dünyamızı sevebileceğiz. Hiç böyle düşündünüz mü?

Sizi alışverişten men ediyorum

Şehir basması duygusu aklımın **Şer köşesini kapladığında**, Saffet Emre'nin tatlı dilinin, şehre dair birbirinden güzel kitaplarının, rehberliğinin beni o berbat ruh hali içinden çıkaramadığı hiç olmadı.

Bu hafta sonu **Saffet Emre Tonguç**, senenin son Boğaz turunu gerçekleştirirken, yüze yakın İstanbulsever Boğaz'ın bazen pırl pırl, bazen karanlık hisler yaratan suları üzerinde yüz yıllık yalıları, hikayelerini dinledi.

Bir başka İstanbul'u yaşamamanın, başka yerden bakmanın mümkün olduğunu fark etti. İnsan nerede yaşadığını, şehrin ona neler sunabileceğini hakikaten görmezden gelebiliyormuş...

(Boğaz Hakkında Her Şey kitabının bir uzantısı olan bu gezinin devamı için önümüzdeki nisanı beklemek gerekiyor.

Bu arada İstanbul'un camilerini yazıyor Saffet. Yeni kitabında İstanbul'un en güzel 40 camisini okuyacaksınız.)

Diyeceğim o ki, turistlerin büyülediği İstanbul'u yaşamak lazım sevgili elindekinin değerini bilmeyen Habitus okuru. **Sizleri alışveriş merkezlerine gitmekten, kafelerde oturup lak lak etmekten men ediyorum.**

Lak lakınızı Topkapı'da, Dolmabahçe'de, Beylerbeyi'nde, Arkeoloji Müzesi'nin bahçesinde şehrinizden büyülenirken yapınız. Yarından tezi yok şehri santim santim gezmeye başlayınız. Şimdi İstanbul'un en güzel zamanı.

Hep söyler Saffet Emre, "Çok güzel bir şehirde yaşıyoruz ama farkında değiliz, etrafa nerede yaşadığımızı bilen gözlerle bakmak lazım" diye.

Ne kadar haklı değil mi?